

TOTS N'HEM D'APRENDRE

Sanitaris i educadors fan vaga

Tenen tot el dret i molta raó. Salut i educació formen l'esquelet de qualsevol societat desenvolupada i, ara per ara, no sembla que cap de les dues branques ajudin massa a la societat catalana. Ambdós sistemes pateixen mancances importants, des dels salaris dels professionals fins a la planificació dels serveis. Difícil, doncs, buscar-ne l'excel·lència. Sens dubte, cal un replantejament professional de cara al futur. No n'hi ha prou en posar solucions d'emergència per tapar forats; d'això ja se'n cuiden els responsables del transport. Educar i sanar necessiten bases sòlides que la política actual, mentre els partits es barallen pels pressupostos, no sap proporcionar.

D'altra banda, tampoc estaria malament que els mateixos col·lectius que ara protesten milloressin les seves conductes. Han de ser exemplars, infal·libles. Les manifestacions de mestres, per exemple, recorden massa les d'altres sindicats... per entendre'ns, menys 'intel·lectualitzats'. No és cridant com es justifica una vaga —i encara menys utilitzant un llenguatge tan poc acadèmic. Per favor, estan irreconeixibles, amb tan poca disciplina. Què serà el següent? Cremar les pissarres digitals? Erigir barricades de pupitres?

A vegades els mestres queden enxampats en les xarxes que ells mateixos han construït, també de la mà de pedagogs i altres figures tenebroses. Un

fotimer de teories escolars que neixen i moren a la pròpia aula, experiments endògens que moren en acabar la classe. El mestre ha de sortir al carrer i amarar-se del món fora aula; si pot ser, per a no tornar-hi mai més —així almenys acontentarien la majoria de l'alumnat i també els Pink Floyd.

A més, potser serà coincidència, però en els concursos o entrevistes on participen mestres, generalment mostren una esfereïdora manca de cultura general; sembla que, resultat de l'afany dels governs per dinamitar l'educació, actualment fer magisteri ja gairebé no serveix ni per jugar al Trivial —d'altra banda, també és normal, pobre gent, colgats de burocràcia, amb prou feina tenen temps de redactar i llegir informes; i no pas la *Divina comèdia*.

Amb els metges, tant que els vam aplaudir des de finestres i balcons durant la pandèmia, passa una cosa ben semblant. Sí, treballen massa —ho sabem— i cobren poc —fet també conegut—, però això no justifica certes errades de diagnòstic vorejant la denúncia, o de teràpia o, senzillament, de tracte.

El cansament no serveix com a excusa per a oblidar el jurament hipocràtic i desatendre el pacient. No fa gaires dies, un refredat comú, juntament amb una lleu bronquitis crònica, va ser medicada amb un producte farmacèutic que, finalment, ha deixat el pacient amb una greu deficiència renal. Home, no! La mala praxis no depèn ni del cansament ni d'un sou miserable. És fruit de la ignorància i això no es pot permetre.

A veure si n'aprenen del gran doctor House, que, d'un sol cop d'ull, ja et troba tots els mals! —és cert, però, que fins i tot ell necessita unes pastilles per a poder aguantar el ritme. Doncs millor encara: que prenguin nota de l'assistent del Dr. Caligari, que li feia les visites a domicili, en torn de nit i sense queixar-se tant! Pura vocació.

Com dèiem, tot el suport a metges i mestres, però malauradament, vist el panorama, no podem donar-los-hi tota la confiança.

